

Bouwstop is alleen maar een spelletje

Kolonisten staan al klaar met nieuwe bouwplannen

Onder druk van de Amerikaanse regering heeft Israël toegezegd dat de bouw in de joodse nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever tijdelijk zou worden bevroren. President Obama hoopt dat in die tijd vredesonderhandelingen met de Palestijnen op gang komen. De Israelische mensenrechtenadvocaat Michael Sfard vreest dat die tijdelijke bouwstop een lachertje is.

Michael Sfard

Bijna vijf maanden na het afkondigen van het moratorium is het duidelijk: de Israelische regering Netanjahoe-Barak compenseert de kolonisten ruimhartig voor het instellen van een (gedeeltelijke) bouwstop. De beloning is omvangrijk en kostbaar en wordt uitbetaald in de meest waardevolle munt waarover Israelische leiders beschikken: het legaliseren van buitenposten en het goedkeuren van bouwplannen. De kolonisten, ideologisch en geduldig zoals messianistische gemeenschappen dat kunnen zijn, begrijpen dat de bouwstop maar tijdelijk is, terwijl legaliseren van buitenposten en het goedkeuren van bouwplannen effect zullen hebben op de lange termijn.

Ze begrijpen dat dit ruilhandeltje hen op den duur meer op zal leveren en daar handelen ze ook naar. Ze spelen hun rol in het spelletje rond de bouwstop. Er wordt tegen gedemonstreerd. Hun jonge heethoofden worden opgestookt om slag te leveren met leger en politie. Ze maken er geen geheim van dat ze de bouwstop niet naleven. Maar ze verklaren de huidige regering niet tot hun vijand, zoals ze deden toen wijlen premier Jitschak Rabin een beperktere bouwstop afkondigde, die uitsluitend betrekking had op door de staat gefinancierde bouwactiviteiten in de nederzettingen. De politiek om bouwplannen goed te keuren en buitenposten te legaliseren in

ruil voor een tijdelijke bouwstop is nooit officieel afgekondigd of officieel bevestigd. Het bestaan van die overeenkomst kan dan ook alleen maar worden afgeleid uit het bewijsmateriaal dat de afgelopen vijf maanden naar buiten kwam. Maar dat bewijsmateriaal is overvloedig en overtuigend genoeg.

Buitenposten

In de zaak van drie verzoekschriften, die door Palestijnse grondbezitters en Israelische mensenrechtenorganisaties en vredesgroepen bij het Israelische Hooggerechtshof zijn ingediend blijkt de regering haar standpunt aanzienlijk te hebben gewijzigd sinds de afkondiging van het moratorium. In de verzoekschriften wordt geëist dat de beslissing tot het slopen van illegaal gebouwde huizen in vier buitenposten ook daadwerkelijk wordt uitgevoerd.

Het standpunt van de regering vóór het moratorium begon, was dat de sloopbevelen zouden worden uitgevoerd, maar dat het gerechtshof het aan de regering zou overlaten om het precieze tijdstip van het slopen van de illegale buitenposten te bepalen. Na de afkondiging van het moratorium bleek de Israelische regering echter op het standpunt te staan dat in dit soort situaties een onderzoek dient te worden verricht naar eigendomsrechten dat eventueel zou

kunnen leiden tot een legalisering achteraf van illegale huizen.

Palestijns land

Bij een tiental andere verzoekschriften die nog op behandeling door het Israelische Hooggerechtshof wachten gaat het om sloopbevelen voor illegale constructies op Palestijns land van particulieren, zodat legalisering van die gebouwen geen optie is. Ook in deze zaken blijkt de regering haar opstelling grondig te hebben gewijzigd. Vóór het moratorium was het officiële standpunt dat de diverse sloopbevelen zouden worden uitgevoerd volgens een nog te bepalen prioriteit. Het kostte de regering meer dan drie jaar om de principes van prioriteit die men ontwikkeld had aan het Hooggerechtshof voor te leggen. Kort daarna werd echter het moratorium afgekondigd en verklaarde de regering dat gedurende de moratoriumperiode de prioriteitsprincipes opgeschort zouden worden. Waarom? Omdat 'alle energie, en alle middelen en mankracht gereserveerd worden voor het afdwingen van het

moratorium'. Het afdwingen van het moratorium, zo liet de regering het gerechtshof weten, maakt het onmogelijk om tegen oude illegale constructies op te treden.

Tenslotte werden, sinds de bouwstop begon, een aantal grotere wijkprojecten voor nederzettingen in behandeling genomen of goedgekeurd in planningscommissies. Bij deze projecten gaat het onder meer om duizenden wooneenheden in extreem gevoelige locaties; sommige van die projecten werden jarenlang door diverse regeringen op een wachtlijst geplaatst en niet in behandeling genomen. Toen de Amerikaanse

regering over de bouwstop onderhandelde, weigerde men te luisteren naar de Israëlische stemmen die herhaaldelijk wezen op de tekortkomingen van een bouwstop die niet ook een planningsstop zou inhouden. De gevolgen zijn, zoals voorzien, ernstig, en de eerste signalen konden al binnen een week na de afkondiging van het moratorium worden waargenomen: de planningscommissie voor de Westelijke Jordaanoever keurde een plan goed voor een nieuwe wijk van 360 wooneenheden in de nederzetting Talmon, diep in het Palestijnse gebied. Het plan legaliseerde achteraf 60 illegale huizen die al gebouwd waren en staat de bouw toe van honderden nieuwe huizen.

Op dezelfde manier werden sinds de afkondiging van het moratorium ook andere plannen in behandeling genomen, de meeste daarvan ver weg van de grenslijn van 1967 en andere bouwplannen in Jeruzalem.

De kolonisten bereiden zich voor op de dag na het aflopen van de bouwstop. Ze zijn er zeker van dat die dag het begin zal zijn van een bouwgolf op grote schaal. Achteraf zal men dan tot de conclusie komen dat de bouwstop alleen maar een negatief effect heeft gehad op het vredesproces.

Bron: www.coteret.com
Vertaling: Max Hirsch

'De angst van een mens laat zich moeilijk vastleggen'

25

Alberto Arce filmde in het geheim tijdens de Gaza-oorlog

***To shoot an elephant* is een ooggetuigenverslag van een onthutsende werkelijkheid. Een documentaire film over de Gaza-oorlog van winter 2008-2009, gefilmd van binnenuit, de filmer verstopte zich in een ambulance. Dat was de manier voor de Spaanse filmmaker Alberto Arce om de Israëlische politiek tegenover de Palestijnen aan de kaak te stellen.**

Nicolien Zuijdgeest

Een sterke persoonlijke drive heeft Alberto Arce, die teruggaat tot het Spanje van 1936. Arce's opvoeding en scholing stonden in het teken van de Internationale Brigades. 'Dat waren zo'n 30.000 vrijwilligers die in de Spaanse burgeroorlog aan de zijde van de republikeinen vochten', vertelt hij. 'Gesteund door de Sovjet-Unie en Mexico wilden ze voorkomen dat de fascist Franco aan de macht zou komen. Ze verloren, en de oorlog breidde zich uit naar Europa. Als Spaanse burger die in vrijheid leeft, wil ik dat anderen ook geven.'

De International Solidarity Movement die zich inzet voor een rechtvaardige

oplossing in Palestina gaf Arce de mogelijkheid deel te nemen aan het niet-gewelddadige verzet. Met zeven vrijwilligers reisde de 33-jarige filmmaker in december 2008 naar de Gazastrook, die toen al hermetisch was afgesloten van de buitenwereld. Hij was voor, gedurende en na de bombardementen van winter 2008-2009 aanwezig. 'Ik was als enige Europese journalist getuige van de Israëlische militaire operatie tegen de Palestijnse bevolking', zegt Arce. 'Ik ben niet moediger dan andere collega's. Maar ik was er al. Ik was met de boot binnengekomen. Illegaal.'

To shoot an elephant van Alberto Arce

en Mohammed Rujallah is een ooggetuigenverslag vanuit de Gazastrook tijdens de Israëlische militaire operatie Gegoten Lood. Ontluisterende beelden door de enige buitenlanders die ter plekke konden filmen.

Activist en journalist

Alberto Arce woont in Barcelona, hij is in